

Arrest

nr. 105 235 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VERVISCH en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Wolof-origine, afkomstig van Kanifing East. Omdat u problemen had met uw stiefvader en er steeds spanningen waren tussen u en hem, verhuisde u twee jaar geleden naar het huis van uw oom, Imam Baba Leigh, in Kanifing East. Uw oom was een imam die eerlijk preekte en soms dingen zei die tegen de president waren. Daardoor kreeg hij problemen met de regering en de president. Op 3 december 2012 werd hij gearresteerd door de NIA (National Intelligence Agency). U was op dat moment aanwezig in de 'compound' en u verzette zich tegen de twee NIA-leden omdat u niet wou dat ze uw oom meenamen. U stopte uw verzet evenwel omdat u vreesde dat ze u anders pijn zouden kunnen doen of u zouden kunnen meenemen. Vervolgens vertrokken de mensen van de NIA met uw oom. Omdat u vreesde dat de NIA zou terugkeren om u te

komen halen omdat u getuige was en omdat u zich had verzet, liep u weg. U vertrok nog dezelfde avond naar Banjul, van waar u verder reisde naar Senegal. In Senegal nam u een boot die u naar België bracht waar u asiel vroeg op 17 december 2012. U hebt sindsdien geen nieuws meer van uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw familiale band met en verblijf bij Imam Baba Leigh niet aannemelijk maakt. Zo verklaart u dat u bijna twee jaar bij uw oom heeft gewoond, alvorens Gambia te verlaten (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaarde bovendien bij hem ook vroeger te rade te zijn gegaan wanneer u problemen had met uw stiefvader en er vroeger ook al op vakantie te zijn geweest (zie gehoor CGVS, p. 3). U blijkt echter niet te weten hoeveel kinderen uw oom heeft (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaart dat hij er veel heeft maar slaagt er niet in hier een cijfer op te plakken. U weet zelfs niet hoeveel kinderen uw oom had met de vrouw die in het huis woonde waar ook u woonde. Gevraagd waarom u dit dan niet weet, haalt u aan dat u soms afwezig was gedurende enkele weken omdat u ver ging werken (zie gehoor CGVS, p. 4). Het is echter totaal onaannemelijk dat u niet zou weten hoeveel kinderen uw oom heeft, laat staan hoeveel kinderen er ook daadwerkelijk in het huis woonden waar u beweert gedurende twee jaar verbleven te hebben, zelfs indien u af en toe gedurende een langere periode afwezig was. U blijkt ook niet precies te weten hoeveel vrouwen uw oom had. U denkt dat het er drie zijn. Gevraagd of u het denkt of weet, antwoordt u dat, waar u woonde, er maar één was en dat u hoorde dat hij er nog twee had maar u weet niet waar die dan woonden (zie gehoor CGVS, p. 4). Er mag van u, als 'kind aan huis' toch verwacht worden dat u op zijn minst zou weten hoeveel vrouwen en kinderen uw 'oom', bij wie u zo lang verbleef, heeft. U weet ook niet hoeveel broers Imam Baba Leigh heeft (zie gehoor CGVS, p. 5), noch of hij politiek actief is (zie gehoor CGVS, p. 4), noch kent u de naam van zijn tweede imam in de moskee waar hij eerste imam was (zie gehoor CGVS, p. 6).

Ook wat betreft de vervolging van uw beweerde oom blijkt u maar beperkt op de hoogte te zijn. Zo verklaart u initieel dat uw oom voor 3/12/2012, toen hij gearresteerd werd door de NIA, al lang problemen had door zijn preken (zie gehoor CGVS, p. 3). U wist echter niet te vertellen sinds wanneer hij dan die problemen had, noch of hij ooit eerder gearresteerd was (voor u er woonde) (zie gehoor CGVS, p. 3). Later tijdens het gehoor, wanneer teruggekomen werd op die problemen die uw oom voor 3/12/2012 zou hebben gehad, verklaart u plots niet te weten of hij inderdaad al problemen had (zie gehoor CGVS, p. 5).

Verder wist u niet waar uw oom op de dag van zijn arrestatie werd heen gebracht en of hij op het moment van het gehoor op het CGVS al dan niet nog in de gevangenis zat (zie gehoor CGVS, p. 4). Uit de informatie die u zelf voorlegt blijkt nochtans dat 'close associates' van Imam Bab Leigh vernamen dat hij naar het hoofdkwartier van de NIA werd gebracht. U had echter sinds uw vertrek uit Gambia nog enkel contact met uw zus, die u zei dat ze niks met uw oom te maken wil hebben aangezien ze er niet woont (zie gehoor CGVS, p. 5). U had vervolgens ook geen contact meer met de vrouw van uw oom en verklaart sinds uw vertrek niets meer van haar te weten (zie gehoor CGVS, p. 5), wat toch merkwaardig is aangezien u verklaarde twee jaar bij haar gewoond te hebben. Verder verklaarde u in Gambia ook de zaak waarrond uw oom zou zijn gearresteerd, niet gevolgd te hebben omdat u alleen werkte en aan sport deed (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaart ook niet te weten wat de leden van de NIA zeiden toen ze uw oom arresteerden, omdat u toen binnen was en het niet zag (zie gehoor CGVS, p. 5). U weet ook niet of uw oom zich verwachtte aan een arrestatie en verklaart met uw oom niet gesproken te hebben over de problemen die hij had met de autoriteiten (zie gehoor CGVS, p. 5). Merkwaardig genoeg verklaarde u ook initieel niet te weten wie aanwezig was toen uw oom gearresteerd werd. Pas wanneer werd aangedrongen, en gezegd dat u toch moet gezien hebben wie er aanwezig was, bevestigde u dat uw tante en de kinderen er ook waren (zie gehoor CGVS, p. 6). **Al deze vaststellingen laten toe geen geloof meer te hechten aan uw relatie met Imam Baba Leigh, laat staan aan uw verklaringen dat u gedurende 2 jaar bij hem inwoonde.**

Aangezien u net vervolging vreest omwille van uw band met Imam Baba Leigh, kan ook aan deze vervolging geen geloof worden gehecht. Bovendien dient vastgesteld te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u al daadwerkelijk vervolgd werd door de autoriteiten in Gambia. U verklaart nooit problemen te hebben gehad met uw autoriteiten of medeburgers, noch specifiek met de NIA (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 8/1/2013, p.4, gehoor CGVS, p. 5). De reden die u

aanhaalt om te denken dat de NIA u zal arresteren is dat u heel agressief was op de dag dat uw oom gearresteerd werd omdat u niet wou dat uw oom mee moest (zie gehoor CGVS, p. 4). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de leden van de NIA ermee gedreigd hebben u ook te arresteren. Integendeel, u verklaarde dat ze wapens en handboeien bij zich hadden, maar dat ze die niet gebruikten maar dat ze dat wel zouden gedaan hebben indien je weerstand had geboden maar dat u meteen bent weggelopen (zie gehoor CGVS, p. 4). Indien de leden van de NIA u werkelijk zouden hebben willen arresteren, is het merkwaardig dat ze u dan hebben laten gaan en die wapens en handboeien niet hebben gebruikt tot waarvoor ze volgens uw verklaringen dienden, namelijk om mensen die weerstand boden aan te pakken. U verklaarde verder ook dat u wel weerstand bood maar dat u stopte omdat u dacht dat ze jullie misschien pijn konden doen of jullie konden meenemen (zie gehoor CGVS, p.5). Ook deze verklaring toont aan dat u niet zeer agressief was en laat toe te concluderen dat de leden van de NIA u dus (nog) niet pijn hadden gedaan of een poging hadden ondernomen om jullie te arresteren. Ook uw verklaringen in verband met uw 'dreigende' vervolging door NIA zijn bijgevolg niet aannemelijk te noemen.

Al deze elementen laten toe geen geloof meer te hechten aan uw verklaringen betreffende uw mogelijke problemen omwille van uw band met Imam Baba Leigh. Aan het begin van uw gehoor op het CGVS haalden u en uw advocaat aan dat u een tolk Wolof wenste voor uw gehoor. Uw advocaat haalde aan dat u deze wens reeds uitdrukte voor de DVZ. Nergens uit de verslagen en documenten van de DVZ blijkt dit echter. Integendeel, u gaf als taal van oorsprong het Engels op (naast andere gesproken talen Wolof en Mandinka) (zie verklaring DVZ, nr. 10), ondertekende ook het document 'procedure' (dd. 8/1/2012) waarin u verklaart akkoord te gaan met de bijstand van een tolk Engels en ondertekende uw bijlage 26 waarop ook uitdrukkelijk vermeld staat dat u bijstand vraagt van een tolk Engels. Voor het CGVS verklaarde u bovendien uw secundaire studies beëindigd te hebben en in het Engels naar school te zijn geweest (zie gehoor CGVS, p. 2), waardoor toch wel mag verwacht worden dat u voldoende Engels spreekt om een gehoor over uw wedervaren te kunnen afleggen. Ten slotte werd aan het einde van het gehoor gevraagd of u taalproblemen ondervond tijdens het gehoor waarop u enkel verwees naar het woord 'progressive' dat u niet bleek te verstaan (zie gehoor CGVS, p. 7), een element van het gehoor dat ook niet in bovenstaande motivering werd opgenomen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een geboorteakte voor (afgeleverd op 3/1/2013). Deze bevat echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Uit het document blijkt ook helemaal niet dat u verwant zou zijn met Imam Baba Leigh. U legt ook meerdere internetartikels voor in verband met de zaak van Imam Baba Leigh maar u verklaart zelf dat uw naam hier nergens in voorkomt (zie gehoor CGVS, p. 2), waardoor ze geen enkele bewijswaarde hebben voor uw persoonlijke asielrelaas en alvast de bovenstaande ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 12 en 15 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 18 augustus 2010.

De *protection officer* heeft tijdens het gehoor op het CGVS volgens verzoeker op geen enkele manier uitleg gegeven over het verloop van het gehoor. Bovendien blijkt volgens verzoeker uit het gehoorverslag en uit de geschreven notities van zijn raadsman dat het gehoor in een gespannen en vijandige sfeer verliep.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Onder verwijzing naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen meent verzoeker dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik motiveert op basis van welke rechtsregel zij overgaat tot het weigeren van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Een loutere verwijzing naar de Vluchtelingenconventie van Genève is niet voldoende. Elke formele motivering ontbreekt dus in de bestreden beslissing.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Uit het gehoorverslag blijkt volgens verzoeker de reden voor zijn gebrekkige kennis over zijn oom, imam Baba Leigh. Het "huis" van zijn oom is namelijk een "compound" dat is opgedeeld in een binnenplein met verschillende bijhuizen. Verzoeker had zijn eigen kamer in een afzonderlijk bijhuis, het "boys quarter". Daarnaast was verzoeker soms lange periodes weg van de compound.

Verzoeker kan niet precies zeggen hoeveel kinderen zijn oom heeft, noch hoeveel vrouwen. Hij denkt dat hij drie vrouwen heeft en de naam van de vrouw die in het huis inwoonde is "(K.)". Verder deelde verzoeker aan zijn raadsman tevens de naam van het oudste kind van zijn oom mee, alsook de namen van de eerste en tweede imam in de Kanifing East Moskee.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistentie in verband met de preken van zijn oom, die volgens hem geen inconsistentie is. Verzoeker meent verder dat uit één van de artikelen die hij op het CGVS voorlegde, blijkt dat "*close associates*" vernamen dat zijn oom naar het hoofdkwartier van de NIA werd overgebracht, maar dat het niet preciseert wie deze "*associates*" zijn, noch wanneer zij dit vernamen. Verzoeker is bovendien onmiddellijk na de arrestatie gevlucht en kon dus onmogelijk enige informatie omtrent zijn oom ontvangen. Bovendien blijkt uit alle voorgelegde artikels voornamelijk dat de "*whereabouts*" van de imam onduidelijk zijn.

Verzoeker stelt verder dat hij naast zijn vrees voor vervolging omwille van zijn band met Baba Leigh, bovenal vervolging vreest omdat hij getuige was van de arrestatie van zijn oom door de NIA. Onder verwijzing naar twee rapporten stelt verzoeker dat de taak van de NIA erin bestaat burgers zonder de minste reden op te pakken en mee te nemen en aldus een klimaat van wantrouwen en verdenking te creëren. Verzoeker is een vooraanstaand getuige van de arrestatie van imam Baba Leigh door de NIA, een gebeurtenis die zowel in Gambia zelf als in de hele wereld tot verontwaardiging heeft geleid en het regime van president Jammeh in een slecht daglicht plaatst. Onder verwijzing naar een "*public statement*" van Amnesty International naar aanleiding van de arrestatie van Baba Leigh meent verzoeker dat hij een "*high profile individual*" is die in Gambia het risico loopt vervolgd, gearresteerd, gemarteld en gedood te worden.

Dat de door hem neergelegde geboorteakte niet voorzien is van een foto met stempel, van vingerafdrukken, een handtekening of biometrische gegevens, ligt volgens verzoeker aan het feit dat geboorteakten in Gambia eenvoudigweg niet met deze kenmerken zijn uitgerust. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Bovendien is verzoeker onmiddellijk na de arrestatie van zijn oom op 3 december 2012 gevlucht zonder de tijd te nemen om zijn identiteitsdocumenten te verzamelen.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar Gambia zal worden blootgesteld aan doodstraf of executie of aan onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.1.5. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een rapport van Amnesty International: “*Anti-death penalty Imam detained in the Gambia*” (stuk 2), de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 3), zijn gehoorverslag van het CGVS (stuk 4), de notities van zijn raadsman van zijn gehoor op het CGVS (stuk 5), het gehoorhandvest van het CGVS (stuk 6), een nota van het UK Border Agency over Gambia (stuk 7), een rapport van *Freedom House*: “*Countries at the crossroads 2012 – Gambia*” (stuk 8) en het “*Public Statement*” van Amnesty International (stuk 9).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat op het einde van de bestreden beslissing te lezen staat: “*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*”

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat de *protection officer* bij aanvang van het gehoor niet het verloop van het gehoor heeft uiteengezet, dient opgemerkt dat uit het gehoorverslag blijkt dat dit wel degelijk gebeurd is: het vakje met "De rol van de tolk, de advocaat en uzelf en het verloop van het gehoor werden uitgelegd" is aangevinkt (gehoorverslag CGVS, p. 1). Dat het gehoor in een gespannen en vijandige sfeer zou verlopen zijn, blijkt alleszins niet uit een lezing van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4). Wanneer op het einde van het gehoor geverifieerd werd of er problemen te melden zijn, gaf verzoeker enkel aan het woord "*progressive*" niet begrepen te hebben en ook verzoekers raadsman maakte hieromtrent geen opmerkingen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het gehoor op een correcte manier verlopen is. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Uit de lezing van de notities van verzoekers raadsman kan daarenboven evenmin een vijandige sfeer worden waargenomen.

Waar verzoeker stelt dat zijn gebrekkige kennis over zijn oom verklaard wordt door het feit dat zij in een "*compound*" woonden, kan niet worden ingezien waarom verzoeker louter doordat hij in een afzonderlijk bijhuis zou wonen, zo weinig contact zou hebben gehad met zijn oom zodat hij enkele zeer eenvoudige vragen niet kan beantwoorden. Verzoeker verklaarde immers bijna twee jaar bij zijn oom te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 2). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet hoeveel kinderen zijn oom heeft, hoeveel er daarvan nog bij zijn oom inwonen of hoeveel vrouwen zijn oom heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder weet verzoeker evenmin of zijn oom politiek actief is (gehoorverslag CGVS, p. 4), hoeveel broers zijn oom heeft (gehoorverslag CGVS, p. 5) of wat de naam van de tweede imam in de moskee van zijn oom is (gehoorverslag CGVS, p. 6). De namen die verzoeker in zijn verzoekschrift vermeld, kunnen de voorgaande vaststellingen niet ongedaan maken, aangezien het hier louter om *post factum*-verklaringen gaat die de motieven van de besteden beslissing niet kunnen weerleggen.

Waar verzoeker ontkent dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de problemen die zijn vermeende oom met de autoriteiten zou hebben gekend omwille van zijn preken, dient te worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker eerst verklaarde dat zijn vermeende oom omwille van zijn preken problemen kende (gehoorverslag CGVS, p. 3), doch later verklaarde dat hij niet wist of zijn vermeende oom problemen had met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat verzoeker bij zijn eerste verklaring niet preciseerde met wie zijn vermeende oom problemen had, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien doet verzoekers onwetendheid aangaande eventuele problemen met de autoriteiten verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn band met imam Baba Leigh.

Dat uit de door verzoeker op het CGVS voorgelegde documenten niet met zekerheid blijkt hoe het met de imam gesteld is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker zich niet de moeite getroost heeft om hieromtrent meer informatie te achterhalen. Dit klemt des te meer daar verzoeker zijn land van herkomst verliet naar aanleiding van de arrestatie van de imam.

Alle voorgaande elementen doen besluiten dat verzoeker zijn band met imam Baba Leigh niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging vanwege de NIA omdat hij getuige zou zijn geweest van de arrestatie van de imam. Bovendien merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekers verwijzing naar algemene rapporten en vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Hij dient dit *in concreto* aan te tonen, hetgeen verzoeker nalaat te doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekers identiteit niet als bewezen beschouwd wordt, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS